

[Qvist Jørgensen]

Jeg vil ikke komme ind på de enkelte paragraffer i lovforslag nr. L 6, men opdele mit indlæg i to hovedafsnit, hvoraf det første helt naturligt er en understregning af, at vi nu med vedtagelsen af lovforslag nr. L 6 kan standse en diskussion, der er blevet ført i de senere år ikke blot blandt politikere, men også ude i samfundet, og som har været et irritationsmoment blandt forsvarrets medarbejdere og deres faglige organisationer. Jeg tænker naturligvis på spørgsmålet om og forståelsen af begrebet frivillighed.

Personalet og organisationerne har aldrig været i tvivl. Frivilligheden i en eventuel udsendelse er og bør være et ikkeeksisterende spørgsmål for en person, der har valgt at lægge sin arbejdskraft og sit engagement i forsvaret. Nu bliver det – man kan sige for fuldstændighedens skyld – præciseret. Jeg citerer fra den foreslåede § 11 og understreger her, at der er tale om det udvidede begreb:

»Personellet har efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse pligt til at forrette tjeneste uden for landets grænser, herunder tjeneste i forbindelse med opgaver, der udføres efter anmodning fra internationale organisationer m.v.«

Når hertil lægges – og jeg citerer igen, denne gang fra bemærkningerne til nr. 4 – at »... allerede ansat fast militært personel . . . vil få mulighed for at tilkendegive en gang for alle, hvis de ikke ønsker at forrette tjeneste uden for landets grænser i fredsskabende operationer . . .«, skulle den debat være bragt til ende.

Herefter nogle bemærkninger om de mere praktiske forhold i relation til den udsendte og dennes forhold.

I lovforslaget er indeholdt en lang række bestemmelser vedrørende de arbejdsmarkeds-mæssige, de uddannelsesmæssige, de forsikringsmæssige forhold osv. Det vil for det første sige uddannelsessøgende og de dermed tilknyttede uddannelsesstøtteforhold. Det vil for det andet sige udsendtes orlovsmulighed m.v. i forhold til arbejdsgivere og studier. For det tredje udsendtes forhold i relation til ferielovgivningen, og for det fjerde udsendtes forhold i relation til forsikrings spørgsmål m.v.

I alt må jeg konstatere, at det er lykkedes at gøre forholdene for engagerede i Den Danske Internationale Brigade eller andre udsendte gode og attraktive, hvad enten de pågældende

er studerende – uanset hvilken form for studium – er aktive på arbejdsmarkedet eller er tilknyttet dagpengesystemet eller bistandslovsområdet, typisk kontanthjælp.

Det er derfor tilfredsstillende for os, at alt tyder på, at vi kan påregne opbakning og tilslutning til brigadestyrken, og at der er gode muligheder for at opnå den grad af samarbejde, rutine og tryghed med hinanden, der er nødvendig i styrken. Det er også min opfattelse, at de eventuelle skønhedsfejl, som især personelorganisationerne har peget på fortsat eksisterer, kan fjernes i forbindelse med det forventeligt korte udvalgsarbejde.

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at vi med vedtagelsen af beslutningsforslaget og de to lovforslag, dvs. formålsloven og personelloven, kommer et stort skridt videre i Danmarks forpligtelser i forhold til internationale intentioner i den nye verdensorden. Ligeledes kommer vi pænt foran i forhold til de ønsker og den rådgivning, som fremkom i forbindelse med det NATO-parlamentariskermøde, som netop har fundet sted i København i afvigte weekend.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil gerne gøre nogle generelle bemærkninger, inden jeg vender mig direkte til de tre forslag.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi holder os for øje, at dansk forsvar jo ikke er et forsvar imod nogen eller imod noget, men tværtimod er et forsvar for noget. Det er et forsvar for demokrati, for ytringsfrihed, for menneskerettigheder og for det samfund og den kultur, som vi har bygget op gennem mange hundrede år. Og det er et forsvar for det samfund, som vi danskere altså holder af.

Men samtidig er det også et forsvar, som i langt større omfang end hidtil skal være med til at sikre, at andre lande, andre befolkninger, som måske ikke har de rettigheder og goder, som vi danskere har, kan opnå dem eller bevare dem.

Man kan vel sige, at Danmark i disse år og i de kommende år bevæger sig fra at have været en nation, der først og fremmest modtog sikkerhed fra andre lande, til nu at være en nation, som også leverer sikkerhed. Det er bl.a. det, vi skal gøre med de nye enheder, vi bygger op.